depse schiloditoare ce se abat asupră-i. David Copperfield este — grație Alexandrinei Halic — tandru și imposibil de maculat.

*

Această premieră a oferit și o surpriză: după ce aplauzele au chemat de cîteva ori distribuția la rampă iar mulțimea de copii care au oferit flori actorilor au coborît de pe scenă, Alexandrdrina Halic a anunțat că printre invitații de onoare se află cîțiva dintre interpreții primei montări românești cu **David Copperfield**, realizată acum 34 de ani pe scena Teatrului Tineretului: Șerban Cantacuzino, Tatiana Tereblecea, George Andreescu, Gheorghe Păunescu, N. Făgădău, Gina Hagiu, Olga Tudorache. Ropote de aplauze au omagiat vechea și noua distribuție. Iată un gest emoționant, pe care-l consemnăm cu respect și nostalgie.

Paul Cornel CHITIC

Data premierei: 24 martie 1987. Regia: PETRU MIHAIL. Scenografia: VIORICA PETROVICI, CRISTINA NICULESCU. Coregrafia: FRANCISC VALKAY. Muzica: MARIUS ȚEICU.

Distribuția: REALINI LUPȘA (Prezentatorul, Vrăjitorul din Oz, Paznicul); CORNELIA APOLZAN (Dorothy); GEORGETA CIUCĂ (Tic-Tic cățelușul șoricar); ALEXA MOGOȘAN (Zîna Albă); MARIANA POP (Piticul Șiretlic); AUREL CIOBANU (Omul de paie Sperie-ciori); PETRE PLEȘOIANU (Omul de tinichea Tini); MARIN MEREANU (Leul Papanaș); MARIANA MOLDOVEANU (Vrăjitoarea Zug Zeg); CHIRIAC MARIAN (Maimuțul șef); Pitici, maimuțe, căței, zîne, lei etc.

ANSAMBLUL ARTISTIC „RAPSODIA ROMÂNĂ"

MICUȚA DOROTHY

musical de Silvia Kerim după basmul „Vrăjitorul din Oz" de L. F. Baum

E o cutezanță să pornești a face un spectacol de teatru muzical, atunci cînd colectivul numără doar doi actori — Realini Lupșa și Marin Mereanu —, restul interpreților fiind dansatori, desigur cu experiență bogată în interpretarea dansurilor populare.

Riscul a fost înfruntat de către Ansamblul artistic „Rapsodia Română" cu plăcere și cu încredere în sine. De remarcat e faptul că aventura artistică a avut drept sfetnic bun modestia, cu care, de altfel, realizatorii spectacolului își și mărturisesc intențiile în caietul de sală: Silvia Kerim, Francisc Valkay și Petru Mihail își declară cu simplitate dorința de a realiza doar un moment de reverie, un prilej de bucurie copilărească.

Publicul majoritar îl formează, bineînțeles, copiii, care reacționează așa cum și-au dorit realizatorii — aplaudă, murmură cîntecele-șlagăr ale lui Marius Țeicu, o asaltează, în pauză, pe Zîna Albă, cerîndu-i autografe, iar la final nu-și mai dezlipesc privirea de sclipirea feerică a scenei. Ceea ce înseamnă că țelul a fost atins.

Musicalul **Micuța Dorothy** este un spectacol corect construit, cu o primă parte descriptivă și cu a doua parte tensionată. Problema principală, în musical — ca și în operetă — este de a îmbina baletul și secvențele muzicale cu scenele de proză. Trecerea, spre exemplu, de la replica: „Mă bucur că te văd! Ce mai faci?" la cîntecul prin care întrebatul ne comunică detaliat și ce mai face el, personajul, și unde am ajuns cu toții pe traseul poveștirii, este de multe ori stînjenitoare, și devine acceptabilă numai după o copioasă doză de îngăduință față de convenția genului. Paradoxal, dar în acest spectacol lipsa de experiență actoricească a diminuat dificultățile: interpreții spunîndu-și replicile cu o dicție admirabilă, dar ușor retoric și căutîndu-și poza, trecerea de la replică la textul cîntat s-a petrecut fără discrepanțe.

Datorită scenografiei semnate de Viorica Petrovici și Cristina Niculescu, succesiunea scenelor este alertă, ascendent fastuoasă: peripețiile trecerii prin cele trei tărîmuri ale țării lui Oz se întîmplă de fapt la nivelul imaginii scenografice, nu și al conflictului propriu-zis; costumele, și nu replicile, sînt cele care creionează memorabil personajele.

Astfel că acest spectacol se poate numi, pe drept cuvînt, **de animație**: regia a folosit cu iscusință posibilitățile oferite de scenografie. Coregrafia are, la rîndul ei, un merit incontestabil: fără să ambiționeze performanțe spectaculoase, a diferen-

www.ziuaconstanta.ro

ţiat prin paşi, ritm şi mişcare fiecare personaj întîlnit de micuţa Dorothy ; dansurile, aşa, cum au fost ele concepute, participă la crescendo-ul tensiunii psihologice şi devin „personaj", aşa cum de altfel se întîmplă în spectacolele de balet ; se suplineşte astfel ceea ce scenariul nu a reuşit să realizeze : înfruntarea dintre caractere.

Iată şi personajele, aşa cum ni le prezintă interpreţii. Dorothy — Cornelia Apolzan — minionă, prietenoasă, blîndă şi înţeleaptă ; un pic prea convenţional în momentele cînd trebuie să se arate neştiutoare de pericolele ce o pîndesc.

În căţelusul Tic-Tic, Georgeta Ciucă dovedeşte o energie inepuizabilă în abundenta mişcare scenică pretinsă de personaj.

Zîna Albă — Alexa Mogoşan este o imensă păpuşă blondă îmbrăcată în mireasă şi căreia-i place să ridice prea des braţele spre podul scenei ; altminteri, şi ea, ca şi toate celelalte personaje pozitive, e foarte îndrăgită de copii. Întruchipîndu-l pe Piticul Şiretlic, Mariana Pop arată mai degrabă ca o amazoană conştientă de interesul ce-l stîrneşte silueta sa ; în aceeaşi notă de căutare a pozei celei mai avantajoase şi-a făcut simţită prezenţa şi Mariana Moldoveanu (Vrăjitoarea Zug-Zeg).

Omul de paie Speric Ciori — Aurel Ciobanu şi Omul de tinichea Tini — Petre Pleşoianu sînt două apariţii fermecătoare pentru micuţii spectatori ; fiecare dintre cei doi interpreţi a căutat să-şi întruchipeze personajul cît mai convingător cu putinţă, chiar şi atunci cînd prezenţa lor în scenă era, din păcate, doar ilustrativă.

În Leul Papanaş, Marin Mereanu dezvoltă în scenă interpretarea cea mai lesne de ţinut minte ; fiecare apariţie a sa e însoţită de freamătul sălii.

Realini Lupşa (Prezentatorul, Vrăjitorul din Oz), duios şi blajin în mod convenţional, totuşi plăcut şi util în spectacol, pare că nu ştie să se aşeze în scenă decît într-o singură poziţie : cu faţa la public.

Aceste cîteva aprecieri la adresa interpretărilor şi regiei au fost făcute în mod deliberat fără a ţine seama de faptul că **Micuţa Dorothy** este spectacolul care inaugurează o nouă preocupare a ansamblului.

Acurateţea demonstrată în punerea în scenă a cunoscutului basm, efortul material, investiţia de energie — fizică şi morală, ambiţia vădită cu acest prilej, iungile turnee pe care ansamblul le face prin ţară cu această reprezentaţie teatrală îl obligă pe comentator să privească trupa întocmai cum priveşte orice teatru profesionist — cu obiectivitate ; succesul de public — pe care i-l dorim cu prisosinţă — trebuie judecat la justa sa valoare, deoarece îngăduinţa ar putea fi înţeleasă drept un îndemn de a stărui într-o eroare de gust aducătoare de public. **Micuţa Dorothy** e un început bun, un punct de start către arta spectacolului teatral. Să nu uităm că publicul acestui ansamblu îl constituie în acest caz copiii — astfel că exigenţele faţă de colectiv sînt cu mult mai mari şi mai greu de satisfăcut.

Paul Cornel CHITIC

RECITALURI

TEATRUL NAŢIONAL DIN BUCUREŞTI

ACTORUL

Data premierei : 18 februarie 1987. Interpretarea, scenariul, regia : MIHAI MĂLAIMARE. Prologul : MIRCEA DINESCU. Scenografia : GEORGE DOROŞENCO.

Recitalul de pantomimă al actorului Mihai Mălaimare pune în lumină excepţionalele calităţi de mim ale interpretului, desăvîrşite la celebra şcoală a lui Jaques Lecoq. Spectacolul, cu un prolog scris de poetul Mircea Dinescu, are şi valoarea unei profesiuni de credinţă a unui artist aflat la maturitate. La început. Mihai Mălaimare expune instrumentele cu ajutorul cărora însufleţeşte cadrul neutru al scenei, transformîndu-l într-un univers al miraculosului : elemente de recuzită, cutia de machiaj, costumele. Asistat de un om din culise (regizorul tehnic Dan Tomescu), îmbracă hainele personajului, desenează masca acestuia pe propriu-i chip. Rosteşte apoi cu aplomb prologul lui Mircea Dinescu, ce ne deschide o poartă spre lumea actorului, călător neobosit prin mai multe destine într-o viaţă de om. Această meditaţie de un comic grav, ce ne face să intuim în scriitor un posibil dramaturg, este susţinută de Mihai Mălaimare

www.ziuaconstanta.ro